

Vestitorul numelui lui Iehova

15 Octombrie

Numărul 20

Judecătorul lui Iehova

Partea II-a

Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului. Și i-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului*. — Ioan 5: 22, 27.

LEGEA de răzbunare a lui Iehova este dreaptă. Silnicia trebuie să se răsplătească cu aceeași silnicie: ochi pentru ochi, viață pentru viață. (Exodul 21:24; Deuteronomul 19:21). Datorința lui Lucifer era, ca să se închine lui Iehova, însă în locul acesta a lăsat să fie el însuși adorat, și aceasta l-a ademenit la crimă de omor. Satan și organizația sa timp de multe secole a continuat să tot defaima numele lui Iehova, și să verse sânge nevinovat. Datorința lui Ahab era aceea, ca să se închine lui Dumnezeu, însă în loc să facă aceasta, s'a dat și a urmat religia diavolească, care l-a făcut un ucigaș. Dumnezeu a prevestit, că Satan și organizația lui se vor nimici, și toate averile sale vor trece asupra lui Cristos Isus. Hotărîrea judecătorească a lui Dumnezeu, că Ahab și Izabela și toată casa lor trebuie să fie stărpiți și stăpânirea trebuie să se predea lui Iehu, arată în umbră predarea posesiunii pământului lui Cristos. Când Ilie se găsea pe muntele Horab, Dumnezeu i-a poruncit, ca să ungă pe Iehu pentru împărăție. Dacă Ahab și Izabela erau uciși, atunci cerința legii pentru răzbunarea lui Naboth era mulțumită. Faptul, că Dumnezeu a poruncit, ca împărăția să fie luată dela Ahab și să i se dea lui Iehu, se datorește fără îndoială introducerii închinării lui Baal în Izrael. Se poate crede, că Ilie a primit îndrumări dela Domnul, ca să nu comunice lui Ahab, că împărăția a fost predată lui Iehu, care chiar atunci era de față; dacă Ahab ar fi avut știre despre aceasta, atunci el și Izabela ar fi căutat să omoare pe Iehu, și probabil, că ar fi și făcut lucrul acesta.

* Au trecut peste patrusprezece ani dela vremea, când Ilie a fost încredințat, ca să ungă pe Iehu, până la vremea, când ungerea de fapt a avut loc. Imediat după aceasta, Iehu s'a pus la treabă cu o iuțală fulgerătoare, ca un nebun, să execute judecata lui Iehova asupra dușmanului. Aceasta reprezintă în icoană, cum Isus a trebuit să aștepte până la sosirea timpului stabilit de Dumnezeu, ca să se pună în acțiune în contra dușmanului, și cum Isus, îndală ce a primit porunca dela Iehova, a început să ducă la împlinire porunca aceasta, prin aceea, că a aruncat pe Satan jos din cer, și cum acum lucrează la isprăvirea altor însărcinări primite în legătură cu aceasta. — Psalm 110:1, 2.

† Desigur, Ilie și Elisei, adeseori s'ar fi mirat,

când va da oare Iehova însărcinarea, ca să execute ungerea lui Iehu, ca să ducă la îndeplinire lucrul, care i-a fost încredințat. Membrii adunării lui Dumnezeu, închipuiți prin Ilie și Elisei, adeseori și-au bălucit capul, că oare ce ar însemna lucrul lui Iehu, când va începe oare, și că oare ei avea-vor ceva parte la acel lucru, sau nu. Este o mângâiere pentru poporul lui Dumnezeu, că la timpul hotărîrii, Iehova îndrumază pe poporul său uns, când să se apuce de lucrul său. Lucrul lui Iehova se întâmplă după voința sa și nicidecum după voința vre-unui om. În armonie cu aceasta stă scris: „Și când au făcut cele șapte lunete, sa se audă glasul lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: Pecetluște ce au spus cele șapte lunete, și nu scrie ce au spus!” — Apocalips 10:1.

Ungerea lui Iehu

* La timpul hotărît veni ziua pentru ungerea lui Iehu, și Domnul a poruncit profetului Elisei, ca să-și facă datoria. La aceasta Elisei a trimis pe un tânăr, pe unul din fiii profetilor, ca să îndeplinească ungerea lui Iehu. Aceasta a avut loc pe vremea, când Iehu era la Ramoth-Ghilead, unde a făcut război. Acest nume Ramoth-Ghilead înseamnă „Înălțimea oastei martorilor sau: a mărturiei”. (2 Regi 9:1-10). Aceasta se pare să dea de înțeles, că ungerea lui Iehu și primirea însărcinării sale va avea loc pe un timp, când poporul lui Dumnezeu pune mărturie împotriva organizației lui Satan. Ungerea lui Iehu s'a întâmplat în taină, și nu a fost văzută nici chiar de membrii corpului său de armată, și s'a întâmplat în grabă. Elisei a fost acela, care a trimis pe acest tânăr să îndeplinească serviciul ungerii. Întrucât icoana lui Iehu se referă la martorii credincioși ai lui Iehova de pe pământ, aceasta arată, că ungerea clasei Iehu se întâmplă în cursul perioadei lucrului lui Elisei a bisericii, anume după 1919. Faptele arată, că aceasta cade pe Septembrie 1922, anume la o vreme, care dă de înțeles începutul vărsării celor șapte plăgi asupra „creștinătății”, atât asupra bisericii cât și asupra Statului, adecă asupra organizației lui Satan. Precum corpul de armată a lui Iehu nu a știut ce se întâmplă, și în urmă a trebuit să cerceteze cazul, asemenea rămășița oastei lui Iehu de pe pământ, a avut din

îndurarea Domnului o parte întru împlinirea profeției, fără să fi știut despre aceea, că ungerea peste clasa lui Iehu a fost vărsată, și că lucrul lui Iehu a fost pus la cale, și că ei înșiși au fost ocupați în acela.

² Ungerea lui Iehu de fapt a fost îndeplinită de Iehova, și Elisei și tânărul, pe care l-a trimis, erau numai simboluri vizibile pe dinafara a lucrului. (1 Regi 19:16; 2 Regi 9:3-6). Tânărul amintit aici se pare să corespundă foarte bine a ceiace și regina Estera preumbreste în ieoană, anume introducerea altora în serviciul lui Iehova, a sta de partea lui Mardocheu, după ce Mardocheu a avut deja un anumit timp de serviciu în lucrul lui Dumnezeu. Imprejurarea, că acela, care a îndeplinit lucrul acesta, este arătat ca „tânăr”, ne trezește cugetarea, că ungerea s'a întâmplat pe timpul, când în urma profeției „tinerii văd viziuni”. (Ioil 2:28, 29). Toate acestea arată faptul, că ungerea și începutul lucrului lui Iehu, trebuie să aibă loc în cursul perioadei Elisei sau a lucrului lui Elisei a adunării lui Dumnezeu; și în acest timp a sculat Dumnezeu pe „tânărul” său pentru un serviciu deosebit. Aceasta arată pe mai departe la aceia, că Dumnezeu va face cunoscut ungerea și însărcinarea în legătură cu ea, celor devotați cu credincioșie față de el, prin explicarea și descoperirea profețiilor sale. Unșii știu prea bine, că în anii trecuți nu demult, Dumnezeu a lămurit profețiile sale poporului său. Ieoana profetică dă de înțeles pe mai departe, că Iehova folosește pe membrele clasei lui Elisei, ca să se facă atenți împrumutat asupra aceia, din ce este compusă clasa ilustrată prin Iehu. Cristos Isus este capul clasei lui Iehu. Noi nu putem să tragem concluzia greșită, că tânărul, care a îndeplinit serviciul ungerii putea să închipue pe rămășița, care ar fi dat în știre lui Isus, că a sosit timpul pentru începerea lucrului lui Iehu. Starea faptică arată dimpotrivă, numai împrejurarea, că ungerea s'a întâmplat în armonie cu voința lui Dumnezeu, și comunicarea făcută de tânăr lui Iehu, era o prevestire, care l'a făcut atent la aceia, că ce trebuia să facă; un caz analog este imputernicirea dată de înger în Apocalips 14:18. Isus este capul oastei lui Elisei, și el dă rămășiței explicare despre Iehu și despre însărcinarea, pe care a primit-o Iehu, și despre lucrul, care trebuie să se facă. Noi trebuie să băgăm de seamă, că atât Elisei, cât și tânărul erau numai unelte în mâna Domnului.

Însărcinarea

³ O însărcinare este o imputernicire oficială completată în formă adevărată, care stabilește precis, că ce este de făcut din partea aceluia cărui a s'a dat, și care mai departe asigură anumite drepturi de putere și îndreptățire, pentru a executa singuraticele îndatoriri cuprinsuse în ea. Abia se poate privi cuminte, că Iehova a uns pe cineva și l'a imputernicit, cu ceiace însuș creatura nu era în deplină armonie și simpatie. Faptele arată, că în cursul celor patrușpezece sau mai mulți ani

cât a așteptat după moartea lui Naboth, nu a uitat prevestirea amenințătoare a lui Ilie, profetul lui Iehova, împotriva lui Ahab și a Izabelei. Când Ahab se lupta în contra Sirienilor și a fost ucis, Iehu, precum arată Scriptura era martorul împlinirii în parte a judecății rostite de Iehova asupra casei lui Ahab; aceasta însă nicidecum nu a fost sfârșitul lucrului. (1 Regi 22:37, 38). Iehu trebuia să fie împotriva închinării lui Baal, deoarece de altfel Dumnezeu nu l-ar fi uns și nu l-ar fi însărcinat, ca să ducă la îndeplinire lucrul, care i l'a încredințat. Iehu trebuia să fie deja hotărât, ca îndată ce va fi sosit timpul hotărât de Dumnezeu, să se pună de partea lui Iehova și să facă ceiace i-a poruncit Dumnezeu. Dumnezeu i-a comunicat lui Ilie, că mai are în Izrael 7000, cari nu și-au îndoit genunchii înaintea lui Baal; faptele lui Iehu sunt o dovadă puternică pe lângă părerea, că și el era unul din cei 7000. Această ar fi o dovadă pe mai departe a concluziei, că împlinirea ilustrației lui Iehu, cuprinde în sine și pe rămășița, anume pe martorii lui Iehova de pe pământ, cari au fost preumbriți în ieoană prin cei 7000. — Vezi Apocalips 11:13.

⁴ Însărcinarea sau imputernicirea oficială, pe care Iehova a dat-o lui Iehu, a sunat: „Să nimeni-cesti casa stăpânului tău Ahab, și voi răzbuna asupra Izabelei sângele robilor mei, proorocii, și sângele tuturor slujitorilor Domnului. Toată casa lui Ahab va pieri; voi nimici pe oricine ține de Ahab, fie rob, fie slobod în Izrael, și voi face casa lui Ahab asemenea casei lui Ieroboam, fiu lui Nebat, și casei lui Baesa, fiul lui Ahia. Câinii vor mânca pe Izabela în ogorul lui Izrael, și nu va fi cine s'o îngroape”. — 2 Regi 9:7-10.

⁵ Tovarășii militari ai lui Iehu erau foarte curioși, ca să știe, ce veste a adus „tânărul”, care a venit atât de grăbit și tot atât de grăbit a și plecat, și l'a întrebat pe Iehu despre aceasta. Când au înțeles dela dânsul că a fost uns domnitor peste Izrael, bărbații aceștia s'au grăbit, ca să facă cunoscut ungerea regelui. Cuvintele profetului, pe care Iehu desigur că le-a comunicat, erau pentru dânsii o autoritate suficientă, ca să-l salute ca pe un rege. Faptele arată, că poporul lui Dumnezeu în anul 1922 la marele congres din Cedar Point, a recunoscut marele adevăruri, că Iehova Dumnezeu a imputernicit pe Cristos Isus, ca să nimicească puterea și organizația lui Satan din lume; că Cristos Isus a venit la templul lui Iehova să facă judecata; că judecata a luat început, și că acuma trebuie să se facă o mare lucrare de mărturie din partea poporului uns al lui Dumnezeu. Sub conducerea Regelui din templu, poporul lui Dumnezeu a acceptat acolo de lozincă cuvintele: „Vestiți pe rege și împărăția sa”. Tovarășii de luptă ai lui Iehu au suflat cu putere în goarne și strigară: „Iehu este rege”. Când poporul uns al lui Dumnezeu a luat cunoștință cu ocazia marele congres, că regele era în templu, a săltaț de bucurie și a început imediat să se pună în activitate. S'a pus la cale o mișcare organizată pentru a vesti mărturia, și aceia cari au știut să

înțeleagă și să aprecieze, că ce este de făcut, au dovedit însuflețire și zel, ca să facă partea lor în această zină a puterii Domnului. (Psalm 110:3). Toată puterea din cer și de pe pământ a fost predată lui Cristos Isus și în aceasta zace împunericirea lui, cu adaugerea dreptului și puterii depline, ca să nimicisească pe Diavol și organizația acestuia. — Matei 28:18; Evrei 2:14; 2 Tesaloniceni 2:8; 1 Ioan 3:8; Apocalips 11:17, 18.

Inceputul lucrului

⁹Îndată, după ce Iehu a fost uns și a primit însărcinarea sa, a făcut pași pentru executarea lui, și de fapt a și dus-o la împlinire. El „s'a jurat cu alții” sau în înțelesul adevărat al cuvântului a invitat pe alții și i-a încorporat în întreprinderea sa împotriva lui Ioram. Poporul lui Dumnezeu asemenea s'a încorporat într-o mișcare organizată pentru ducerea la îndeplinire a acestui lucru. Îndată ce a auzit nu numai despre împunericirea dată lui Cristos Isus, ci a auzit și aceea, că a sosit timpul de judecată, și că în legătura cu această trebură să se facă un lucru de mărturie.

¹⁰Iehu și-a făcut planurile, și nu ă voia, ca oarecare adorator al lui Baal sau un trădător să-l împiedice întru îndeplinirea însărcinării sale. Pentru aceasta a hotărât, ca să țină în taină felul său de a proceda și pe dușman să-l surprindă. Aceasta arată, că este în armonie cu voința lui Dumnezeu, că poporul său așa se poartă, că nu atrage asupra sa atenția nimănui. Iehu a poruncit, ca să nu iasă sau să scape nici un om din oraș, ca să anunțe pe Ioram și pe Izabela despre scopul lui. Ioram s'a luptat cu Sirienii conduși de Hazael, unde Hazael tot asemenea, într'un grad oareșcare a purtat o luptă de răzbuire în contra Izraeliților nelegiuți. Ioram era rănit și dus la Izrael, ca acolo să se vindece. El era aproape de via, pe care tatăl său a furat-o dela Naboth, după ce pe acesta l-a ucis. Este probabil, că acolo era un loc elegant înzestrat pentru băii de soare, și că Ioram acolo petrecea, ca să-și vindece rănilile. Acest Ioram era un om rău; el este același despr ecare Elisei a zis: „Vedeți că acest fiu de ucigaș trimite pe cineva să-mi ia capul?” (2 Regi 6:32). În cursul războiului mondial, domnilorilor „creștinătății” într-adevăr li s'a făcut rău, și de atunci s'au ținut în strânsă legătură cu Liga Națiunilor, în timp ce s'au înbăiat la soarele Ligei și au căutat să se vindece, așa dupăcum Ioram a căutat la timpul său. Însă nu se vor mai însănătoșa.

¹¹Ahazia era pe vremea aceea rege peste Iuda în Ierusalim. El era un nepot al lui Ahab, deoarece Atalia, fiica lui Ahab și a Izabelei, s'a măritat după Ioram din Ierusalim; din căsătoria aceasta s'a născut Ahazia. Ahab a mai avut și un fiu cu numele Ioram, și acesta a devenit urmașul lui Ahab ca rege în Samaria. Afară de aceasta Ahab a mai avut 70 de fii, cari locuiau în Samaria. (2 Regi 10:1) Pe vremea aceea Izabela era doar o babă bătrână, dar tot atât de blestemată ca mai înainte. Ahazia regele din Iuda, a

avut anumiți prinți și fii ai fratelui său, cari îl serveau. Hotărîrea judecătorească a lui Dumnezeu a stabilit, că toată casa lui Ahab, care era o ilustrație simbolică a organizației lui Salan, trebuia să fie nimicită. Iehu s'a pus la treabă, ca să stărpească întreaga societate.

¹²Chiar în același timp, când Iehu a început să ducă la îndeplinire însărcinarea sa, ambii împărați ai casei lui Izrael și cel al casei lui Iuda, adică Ahazia regele din Iuda, care locuia în Ierusalim, și Ioram regele celor zece triburi, care locuia în Samaria, erau împreună în Izrael. Ahazia a venit acolo fără îndoială cu scopul, ca să facă o vizită unchiului său bolnav și să-l mângâie și el asemenea să se lase îngrijit. (2 Cronica 22:6). Ambii împărați cari erau acolo de fața, erau stăpânitorii peste toate cele zece triburi ale lui Izrael, și ambii erau necredincioși față de Domnul și umblară pe calea înaintașului lor Ahab. Despre Ahazia, regele lui Iuda, stă scris: „Ahazia avea douăzeci și doi de ani, când a ajuns împărat și a domnit un an la Ierusalim. Mama-sa se chema Atalia, fata lui, Omri. El a umblat în căile casei lui Ahab, căci mama-sa îi dădea sfaturi nelegiuile. A făcut ce este rău înaintea Domnului, ca și casa lui Ahab, căci după moartea tatălui său ei îi erau stăpânitorii, spre pierzarea lui. Târât de sfatul lor, s'a dus cu Ioram, fiul lui Ahab, împăratul lui Izrael, la război împotriva lui Hazael, împăratul Siriei la Ramoth în Galaad. Sirienii au rănit pe Ioram”. — 2 Cronica 22:2-5.

¹³Acești amândoi domnitori au stat sub influența femeilor nelegiuile Atalia și Izabela și casa Domnului din Ierusalim au transformat-o într-o casă de închinare lui Baal. „Căci fiii Ataliei, a păcătoasei, sfărîmaseră casa lui Dumnezeu, și toate lucrurile consacrate ale casei lui Iehova le întrebuițaseră pentru Baal”. (2 Cronica 21:7; 2 Regi 8:26). Desigur, Dumnezeu așa a supravegînat lucrurile, că amândoi regii erau împreună în Izrael, pentruca Iehu să-i prindă pe amândoi laolaltă și în grabă să-și poată executa îndatorirea față de ei. Aceasta dovedește, că oastea lui Iehu, căpetenia căreia este Cristos Isus, va stărpi cu desăvârșire pe stăpânitorii „creștinătății” și pe asociații lor, cari împreună au făcut o conspirație împotriva poporului lui Dumnezeu. Și aici este interesant de a cunoaște, cum și-a îndeplinit Iehu datoria.

¹⁴Iehu s'a suit în carul său și în tovărășie cu ajutorii săi credincioși a început la lucrul său de răzbuire. „Și călărînd Iehu, se duse la Izrael; căci Ioram zăcea acolo. Și Ahazia, regele lui Iuda, se pogorise ca să vadă pe Ioram”. (2 Regi 9:16) Probabil, că Ioram nu s'a simțit în siguranță, deoarece a avut un paznic în turn, ca să observe ce se întâmplă; paznicul însă nu a putut să comunice multe stăpânului său, numai atîta, că Iehu este acela care se apropie. „Paznicul pus pe turnul lui Izrael a văzut ceata lui Iehu venind, și a zis: Văd o ceată de oameni. Ioram a zis: Ia un călăreț și trimite-l înaintea lor să întrebe dacă este pace”. (2 Regi 9:17) Aceasta corespunde

foarte bine cu aceia, ce fac acum puterile domnitoare văzute a „creștinătății”, cum pândesc după martorii lui Iehova. Căpetenia, care este încredințată cu conducerea hoardei lui Salan ce se ocupă cu treburile pământesti, și el însuș stă sub comanda Diavolului, mâna lui joacă un rol întru îngrijirea și aranjarea scopurilor oastei sale pământesti. Un călăreț care călărește pe cal este un simbol al înarmării militare și a mișcării militare. Regele a poruncit ca să se trimită un călăreț, care trebuia să aducă vestea, că pentruce se apropie carul lui Iehu. Cum solul acesta a ajuns în grabă la Iehu și a vorbit cu el, Iehu l-a făcut să se alăture la spatele lui și nu l-a lăsat să se întoarcă. Atunci s'a trimis un al doilea sol din partea lui Ioram, ca să găsească, dacă Iehu se apropie din motive de pace sau de dușmănie. Iar Iehu i-a poruncit, ca să nu închidă drumul și să se pună înapoia lui, și așa a și făcut. (2 Regi 9:18, 19) Amândoi împărații erau disperați. „Paznicul a dat de știre și a zis: S'a dus până la el, și nu se întoarce. Și alaiul este ca a lui Iehu, fiul lui Nimsi, căci mână ca un nebun”. (2 Regi 9:20) Iehu a fost acum recunoscut de amândoi împărații, însă ei nu au știut, că Dumnezeu a uns pe Iehu, și că le-a sunat ceasul. Deoarece au săvârșit o crimă, aveau frică. Fărădelegea lor a făcut din acești împărați niște fricoși. „Cel rău fuge, fără să fie urmărit, dar cel neprihănit îndrăznește ca un leu tânăr”. — Proverbe 28:1.

¹² Amândoi regii, cari acum tremurau și se înfiorau, au plecat întru întâmpinarea lui Iehu, care călărea ca un nebun, și Domnul a avut grije, ca chiar în apropierea viei lui Naboth să se întâlnească. „Atunci Ioram a zis: Inhamă! Și au pus caii la car. Ioram împăratul lui Izrael, și Ahazia împăratul lui Iuda, au ieșit fiecare în carul lui, înaintea lui Iehu: și l-au întâlnit în ogorul lui Naboth din Izrael”. (2 Regi 9:21) Când acești nelegiuții a ucigașului lui Naboth s'au apropiat, Iehu fără îndoială s'a cugetat la judecata rostită de profetul Ilie asupra lui Ahab. Regele Ioram cuprins de frică a voit să știe, ce are de gând să facă Iehu. „Cum a văzut Ioram pe Iehu a zis: Pace, Iehu? Iehu a răspuns: Ce pace! Câtă vreme dăinuiesc curviile mamei tale Izabela și mulțimea vrăjitorilor ei!” (2 Regi 9:22) Indată ce acești regi plini de păcat, au văzut, că Iehu vrea să-i prindă, au strigat „trădare!” și au luat-o la fugă. „Ioram a sucit frânele și a fugit, zicând lui Ahazia: trădare Ahazia!” (2 Regi 9:23) Aceasta dovedește, că religia Diavolului era îndemnul principal pentru lucrul de măcel al lui Iehu, că această religie a adus ocară asupra numelui lui Iehova, și că obiceiurile fățarnice în creștinătate sunt cauzele principale a ocărilor aduse asupra numelui lui Iehova, și că au făcut posibilă ridicarea în picioare a nelegiuitorilor sisteme stăpânitoare politice și comerciale, cari au cărmuit până acum lumea. Iehu a numit „curvii” și „vrăjitorii” obiceiurile religioase a acestor împărați și a bătrâncii Izabela; și în acelaș fel stă acum organizația Diavolului și îndeosebi „creș-

tinătatea” vinovată înaintea Domnului. Când acești împărați au căutat să fugă, Iehu a lovit mai întâi pe Ioram. „Dar Iehu a pus mâna pe arc, și a lovit pe Ioram între umeri. Săgeata a ieșit prin inimă, și Ioram a căzut în car”. (2 Regi 9:24) Să observăm, cât de precis corespunde aceasta cu profetia despre săgețile lui Isus, care vor străpunge inimile dușmanilor. „Săgețile tale sunt ascuțite — sub tine vor cădea popoare — și săgețile tale vor străpunge inima vrăjmașilor împăratului”. (Psalm 15:5) Iehu a avut un arc și s'a folosit de el. În asemenea fel va folosi acela, care este mai mare decât Iehu, anume Cristos Isus, o armă de nimicire: „M'am pōrnit și iată, că s'a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el avea un arc: i s'a dat o cumună, și a pornit biruitor și ca să biruiască”. (Apocalips 6:2) Precum Iehu a fost ajutat de corpul său de armată, așa și Domnul ia pe lângă sine și pe alții în lupta aceasta: „Oștile din cer îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate în însubșire, alb și curat. Din gura lui ieșia o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe cari le va cărmui cu un toiag de fier. Și va călea cu picioarele teascului vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: Împăratul împăraților și Domnul Domnilor”. — Apocalips 19:14—16.

¹⁶ Aici urmează dovada, că la timpul său Iehu stătea în apropiere și a auzit, când Ilie a acuzat pe Ahab cu amenințare, că a ucis pe Naboth, și i-a furat via: „Iehu a zis căpeteniei sale Bidcar: Ia-l și aruncă-l în ogorul lui Naboth din Izrael: căci adu-ți aminte, că atunci când stăteam împreună cu și tu, călări pe cai înapoia tatălui său Ahab, Domnul a rostit împotriva lui hotărîrea aceasta: Am văzut eri sângele lui Naboth, și sângele fiilor lui, zice Domnul, și-ți voi face la fel chiar în ogorul acesta, zice Domnul. Ia-l dar și aruncă-l în ogor, după cuvântul Domnului”. (2 Regi 9:25, 26) Aceasta dovedește pe mai departe, că Domnul a ales pe Iehu încă pe timpul când era un comandant în armata lui Ahab, ca să facă, întocmai lucrul, pe care cu ocazia aceasta l-a făcut, și că lucrul acesta este o preumbrire a măcelăriei reprezentanților lui Salan pământeni, prin Domnul Isus. Dumnezeu a poruncit, ca câinii și paserile să mănânce carnea casei lui Ahab, și fără îndoială aceasta s'a împlănit și cu cadavrul lui Ioram. (1 Regi 21:19—21) Aceasta era o împlinire în parte a profetiei pentru justificarea numelui lui Iehova și a arătat în icoană începutul unui lucru de măcel, care trebuie să fie executat de armata Domnului, ilustrată prin Ezechiel sub simbolul alor șase bărbați cu unelte de distrugere în mâinile lor. (Ezechiel 9:1—6) Iehu a dus la îndeplinire judecata de pedeapsă a lui Iehova, și Cristos Isus, care este mai mare decât Iehu, va executa în Armaghedon judecata lui Iehova.

¹⁷ Iehu s'a pus apoi la treabă, ca săucidă pe o altă odraslă a lui Ahab, care făcea parte din „sămânța șarpelui”. Ahazia a fugit și s'a ascuns

în Samaria. însă a fost scos afară și omorât. „Ahazia împăratul lui Iuda, când a văzut lucrul acesta, a fugit pe drumul care duce la casa din grădină. Iehu l-a urmărit și a zis: Lovește-l și pe el în car! Și l-au lovit la suișul Gur, lângă Ibleam. El a fugit la Meggido și a murit acolo”. — 2 Regi 9:27.

¹³ Că el pe drept și la porunca lui Iehova a fost ucis, se vede cu siguranță din însemnarea dumnezească, care spune: „Prin voia lui Dumnezeu și spre pierzarea lui a venit Ahazia la Ioram. Când a ajuns, a ieșit cu Ioram să se ducă înaintea lui Iehu, fiul lui Nimsi, pe care-l unsese Domnul, ca să piardă casa lui Ahab”. (2 Cronica 22:7). Legământul și conlucrarea amândoilor regi în lucrul lor fărădelege, și împrejurarea, că ei au fost uciși nu departe unul de altul, arată, că împlinirea antitipică a profeției, va ajunge puterile unile a organizației lui satan îndeosebi în teritoriile „creștinătății”, pe mai departe, că lucrul măcelului va fi executat prin Cristos și oștile sale, și că toate forțele domnitoare nelegiuite irebuie să piară înaintea marșului său de biruință.

Continuarea pedepsei de răzbunare

¹⁴ Iehu încă nu a terminat lucrul ce i-a fost incredințat. Cu toate că a ucis pe amândoi împărații, însă Ahab a avut mai mulți fii: femeile și concubinele sale nenumărate, care toate erau închinătoare a Diavolului, i-au născut 70 fii. Putem fi siguri, că acum s'a fost lăsat deja vestea în întreaga împărăție, că Iehu a devenit rege, și că a început să stărpească casa lui Ahab. El a avizat pe domnitorii și pe fiii lui Ahab, ca să le dea ocazie să se apere. „În Samaria erau șaptezeci de fii ai lui Ahab. Iehu a scris scrisori și le-a trimis la Samaria căpeteniilor lui Izrael, bătrânilor, și îngrijitorilor copiilor lui Ahab. În ele zicea: Acum când veți primi scrisoarea aceasta — fiindcă aveți cu voi pe fiii stăpânului vostru, carale și cai, o cetate întărită și arme, — vedeți care din fiii stăpânului vostru este cel mai bun și mai vrednic, puneți-l pe scaunul de domnie al tatălui său, și luptați pentru casa stăpânului vostru!” — 2 Regi 10:1-3.

¹⁵ Iehu nu a voit să scape din vedere datoria sa, prin faptul că a omis o luptă. El a fost convins cu totul, că însărcinarea i-a fost dată din partea lui Iehova, și că Iehova va ajuta pe unsul său în luptă și va face să învingă asupra tot, ce ar îndrăzni să dispute pretențiunea sa la tronul lui Izrael. Pentru aceasta a voit să dea ocazie adversarilor săi, ca să-și găsească pe cei mai vrednici bărbați și să-i pregătească pentru luptă, care urma să vie, și pe care era pe deplin hotărât să-l ducă la îndeplinire. În același fel a luptat Cristos Isus, Căpetenia, pe care l-a preumbrat Iehu, cu Satan, Diavolul și servii acestuia și i-a aruncat jos din cer. Calea apucată de Iehu asemenea ilustrează, că Cristos Isus permite acuma, ca Satan să-și adune forțele sale de luptă, și ca să se pregătească pentru războiul Armagedonului,

care este inevitabil. Prin regele său uns, Cristos Isus, Iehova pune pe rămășița sa, căreia i-a impus datoria, ca să pună mărturia, ca să avertizeze oștirea lui Satan, dupăcum Iehu a scris scrisorile către dușmani. În armonie cu aceasta stă scris: „Vestiți aceste lucruri printre neamuri: pregătiți războiul! Treziți vitejii! Să se apropie și să se suie, toți oamenii de război! Ferele plugurilor voastre prefaceți-le în săbii, și cosoarele în sulite! Cel slab să zică: „Sunt tare! Grăbiți-vă și veniți, toate neamurile de prin prejur, și strângeti-vă. Acolo pogoară Doamne pe vitejii tăi!” — Ioil 3:9-11.

¹⁶ Cristos Isus încă nu a silit pe stăpânirile domnitoare a lumii, ca să i se spună. El lasă națiunile să se asocieze în legăminte și le permite, ca să aleagă pe unii bărbați iscusiți sau pe toți bărbații dintre cei mai buni ale națiunilor, pentru luptă. Toți aceștia sunt fiii Diavolului, pe care i-a preumbrat Ahab, și Domnul lasă să li se spună, că el va lupta cu cei mai tari ai lor și cu oricine sau cu toți aceia, cari vor pune cumva la îndoială dreptul lui la tronul lumii.

¹⁷ Scrisorile lui Iehu de fapt erau o provocare către toți aspiranții tronului și între popor au ridicat întrebarea de discuție: „Pe care parte stai tu? Ești pentru casa lui Ahab, sau stai de partea regelui uns de Iehova?” În același fel aruncă Domnul Isus o provocare în fața dușmanului, și aceiași întrebare de discuție o aruncă înaintea națiunilor și domnitorilor lumii acesteia. Martorii lui Iehova formează o parte a „servului” ales și uns al lui Dumnezeu, și prin vestirea prin radio, și multele milioane de cărți și lucrul de mărturie din casă în casă, cu care se ocupă acuma rămășița, au o parte la lucrul acesta. Domnul a provocat acuma pe organizația Diavolului, și înaintea domnitorilor și a poporului este pusă întrebarea: „Pe care parte ești tu? Cine este Dumnezeul tău? Pe cine îl recunoști tu, ca domnitor de drept al lumii?”

¹⁸ Când conducătorii și domnitorii amintiți în textul de sus au primit scrisorile lui Iehu, s'au speriat tare, și au declarat că sunt gata, să facă ceiace le poruncește Iehu. Isus a zis, că după războiul mondial domnitorii lumii vor fi speriați și nedumeriți. „Oamenii își vor da sufletul de groază în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ, căci puterile cerurilor vor fi clătinate.” (Luca 21:26) Profeția aceasta este acuma în curs de împlinire. Preoțimea „creștinătății” și asociații lor fac afirmațiunea falsă că ar fi de partea Domnului, și se înfățișează poporului cu atari, precum bărbații din Izrael au afirmat că sunt de partea lui Iehu. Numai cuvintele cu toate acestea nu au avut nici o influență asupra lui Iehu, în vreme ce acești șaptezeci de fii ai lui Ahab mai erau în viață. Sentințele de judecată ale lui Iehova erau rostite, și acuma trebuia să fie duse la împlinire. Pentru aceasta a scris Iehu către aceiași bătrâni și domnitori o altă scrisoare, în care i-a invitat, ca să facă dovada că pe care parte stau. „Iehu le-a scris o a doua scrisoare în care le spunea: Dacă sunteți ai mei, și dacă ascultați de glasul

meu. luați capetele oamenilor acelora. fiii stăpânului vostru. și veniți la mine mâine la ceasul acesta la Izrael. Și cei șaptezeci de fii ai împăratului erau la mai marii cetății, cari-i creșteau. Când au primit scrisoarea. au luat pe fiii împăratului. și au lăsat pe acești șaptezeci de oameni: apoi le-au pus capetele în coșuri. și le-au trimis lui Iehu. la Izrael. Solul a venit să-i spună zicând: Au adus capetele fiilor împăratului. Și el a zis: Faceți-le două grămezi la intrarea porții. până dimineață. (2 Regi 10:6—8) Nu ar fi potrivit. ca înțelesul acestui text să se explice. cașicum ar însemna. că oamenii ce locuiesc în „creștinătate” să ucidă pe domnitori. Luerul important în afacerea aceasta este nimicirea casei lui Ahab. la care au aparținut și acești șaptezeci de fii. cari au preumbrit pe organizația lui Satan. care trebuie să fie nimicită. Iehova a așezat pe Iehu răspunderea. ca să se îngrijească să fie omorâți acești șaptezeci fii: și punctul important nu este acela. dacă Iehu personal a executat luerul de măcel. sau că a lăsat să se facă aceasta prin alții. Era hotărîrea lui Iehu. că aceasta trebuia să aibă loc. cciace a dus la aceea. că acești șaptezeci de fii au fost uciși de alții. Iehu era gata pentru luptă. și dacă ei s'ar fi luptat împotriva lui. atunci el ar fi câștigat biruința. și cei șaptezeci fii precum și alții ar fi fost uciși. Miezul adevărat a acestei părți a ilustrației profetice constă în aceea. că actuala casă a lui Ahab. care stăpânește lumea. fie direct. fie indirect. trebuie să fie nimicită. și anume prin răzbnătorul lui Iehova. Cristos Isus. Că aceasta va fi executat de însuș Cristos Isus. sau de careva membru a armatei sale. sau chiar de unii membrii din organizația lui Satan. n'are mare însemnătate.

Un alt lucru important în icona aceasta este următorul: Mulți sunt azi în lume. care stau în legături politice. comerciale și religioase față de organizația lui Satan. care stăpânește lumea și o ține sub puterea ei. Aceștia poartă semnul fiarei pe frunțile lor și pe mâinile lor. Dacă ei vreau să se pună pe partea Domnului. trebuie să taie cu totul legăturile lor cu domnia feroce. și pentru ei organizația lui Satan trebuie să fie ca moartă. și supunerea lor față de organizația aceea trebuie să înceteze. și să o întoarcă spre Domnul. Ei trebuie să apuce calea aceasta. dacă dorește să aibă parte de scutul antitipicului Iehu. a lui Cristos Isus. marele răzbnător al lui Iehova. care va executa judecățile lui Iehova în Armaghedon. Tăierea celor șaptezeci fii ai lui Ahab corespunde foarte bine cuvintelor psalmistului: „El face dreptate printre neamuri: totul este plin de trupuri moarte; el zdrobește capete pe toată întinderea țării”. (Psalm 110:6) Capii peste secțiile organizației lui Satan. vor fi zdrobiți de marele executor de sentințe. Cristos Isus. Aceasta va fi o nouă justificare a numelui lui Iehova.

Iehu a declarat poporului. că judecata rostită de Iehova va fi executată până la cel mai mic amănunt: „Dimineața a ieșit. și venind înaintea întregului popor. a zis: Voi sunteți fără vină. Eu

am uneltit împotriva stăpânului meu și l-am omorât: dar cine a lovit pe toți aceștia? Să știți dar că nu va cădea nimic la pământ din cuvântul pe care l-a rostit Domnul împotriva casei lui Ahab: Domnul împlinește ce a spus prin robul său Iie”. — 2 Regi 10:9, 10.

Iehova a lăsat să se rostescă cuvântul său împotriva casei lui Ahab prin profetul Iie. și acum a voit să dovedească. că profetul său a vorbit adevărul. și aceasta a făcut-o spre justificarea numelui și cuvântului său. Nu se anunță. dacă acestor șaptezeci de fii i s'au făcut o inmormântare cinstită. și astfel putem crede. că sentința rostită asupra lor. că carnea lor va fi pradă fiarelor și paserilor. a fost împlinită. Aceasta concuna precis cu cuvintele profetului Domnului despre nimicirea organizației lui Satan și despre soarta cadavrelor. (Ezechil 39:17) Iehu și-a împlinit datorința. stărpind întreaga casă a lui Ahab. „Și Iehu lovi pe toți cei ce mai rămăseseră din casa lui Ahab la Izrael. pe toți mai marii lui. pe prietenii și pe preoții lui. și n'a lăsat să scape nici unul”. (2 Regi 10:11) Din Sfânta Scriptură reeșă clar. că Iehova va folosi pe marele executor al său Cristos Isus. împreună cu oastea sa. ca să stărpească toate puterile stăpânitoare a lumii. care au domnit sub cărmuirea lui Satan și au asuprit neamul omeneș și indeosebi au persecutat pe poporul său uns. nu numai pe aceea. cari au fost ilustrați prin domnitorii lui Izrael. ci și pe aceea. pe care i-au ilustrat domnitorii lui Iuda. deoarece acești regenți asemenea au fost reprezentanții lui Satan a Diavolului.

Ahazia din Iuda. s'a datat la cinstirea lui Baal. El era un nepot al lui Ahab și a Izabelei. Nu numai Ahazia singur a fost ucis. ci și toți frații lui au suferit aceiaș soartă. „Apoi s'a sculat și a plecat la Samaria. Când a ajuns la coliba de întâlnire a unor ciobani. pe drum. Iehu a dat peste frații lui Ahazia. împăratul lui Iuda. și a zis: Cine sunteți voi? Ei au răspuns: Suntem frații lui Ahazia. și ne pogorim să urăm de bine fiilor împăratului și fiilor împărătesei. Iehu a zis: Prin-deți-i de vii. Și i-au prins de vii. și i-au lăsat în număr de patruzeci și doi. la fântâna colibei de întâlnire. Iehu n'a lăsat să scape niciunul”. (2 Regi 10:12—14) Darea de seamă despre acelaș eveniment în cartea Cronicilor dovedește peste toate îndoelile. că Iehu acolo a dus la îndeplinire judecata de pedeapsă a lui Iehova. preumbrind prin aceasta pe Cristos și ostirea acestuia. (2 Cronica 22:8) Este probabil. că cele patruzeci și doi cadavre amintite în textul dinainte au fost sfâșiate de câni și de paseri. și anume în armonie cu sentința de judecată a lui Iehova rostită în contra casei lui Ahab.

Prin uciderea clasei domnitoare a lui Iuda. Iehu putea să provoace război cu Iuda. Totuși nu a atribuit nici o culpă serioasă acestei posibilități. în tot cazul prin aceasta nu s'a lăsat să fie împiedecat în împlinirea datorinței sale. El a cunoscut numai condițiunile însărcinării lui. pe care a primit-o dela Iehova. și era hotărît să

o ducă la îndeplinire. El a știut, că Dumnezeu a croit moartea asupra acelor regenți nelegiuiți și inchinători ai Diavolului, și că sentința rostită, trebuia să fie executată. Față de orice altceva era orb. În aceasta corespunde felului și modului, cum Cristos și tovarășii lui credincioși își îndeplinesc lucrul, despre ce stă scris: „Cine este orb, dacă nu robul meu? și surd ca solul meu, pe care îl trimit? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, și orb ca robul Domnului? Ai văzut multe, dar n'ai luat seama la ele; ai deschis urechile, dar n'ai auzit: Domnul a voit pentru dreptatea lui să vestească o lege mare și minunată”. (Isaia 42:19—21) Iehova a încredințat Fiului său iubit opera mare de exterminare a dușmanului, ca numele lui Iehova să fie justificat cu totul, și Cristos Isus este orb față de orice, ce în cea mai mică măsură ar putea împiedeca efectuarea fără rezervă a însărcinării sale. Aceiaș corespunde și asupra acelor, cari într'adevăr sunt consacrați Domnului Dumnezeu, cari îl iubesc și servesc pe el și împărăția. Vestirea deschisă a adevărului este potrivită pentruca să provoace mânia tuturor servilor lui Satan asupra capetelor martorilor lui Iehova. Nici o frică personală sau alte interese egoiste totuși nu vor putea reținea pe poporul credincios al lui Dumnezeu dela împlinirea datorințelor lor impuse. Mărturia, prin care trebuie să fie însemnată fruntea acelor, cari gem și suspină după ajutor, trebuie să fie pusă; și aceia trebuie să fie pusă mai înainte de începerea lucrului de nimicire. Prin executarea acestui lucru de mărturie, rămășița are o parte la exercitarea judecăților scrise a Domnului, și îndată ce lucrul mărturiei va fi terminat, trebuie să urmeze lucrul nimicirii, așa cum a declarat Domnul; și aceasta trebuie să se facă de partea aceia a oastei lui Cristos, care a fost preumbrită prin cei șase bărbați cu unelte nimicirii în mânele lor. — Ezechiel 9:5, 6.

”Numele „Ahab” înseamnă „Fratele (adică prietenul) tatălui (său)”. Omri era tatăl lui Ahab; el a fost acela, care și-a însușit tronul lui Izrael, și era o creatură stricală din cale afară. (1 Regi

16:25,26) El era servul și reprezentantul Diavolului. Numele lui Ahab face așadar aluzie la faptul că puterile stăpânitoare a națiunilor lumii, în deosebi a „creștinătății” sunt prietenii tatălui lor, a Diavolului, a cărui voie o fac. Ei sunt „sămânța șarpelui” pe care Iehova, prin răzbunătorul lui, o va stărpi. — Ioan 8:44.

”Iehova a strâns acuma pe rămășița sa credincioasă în templu, a îmbrăcat-o cu haina mântuirii, a adus-o sub mantia dreptății, și i-a dat un nume nou, pe care l-a dat gura lui Iehova”. Membrii rămășiței trebuie să fie devotați pe deplin lui Iehova Dumnezeu și să vestească lauda lui, în timp ce dau în știre judecățile scrise în contra dușmanului. (Psalm 149:6) Acești credincioși ai rămășiței au în mânele lor cuvântul lui Dumnezeu, care le este armă, și această armă a adevărului trebuie s'o folosească cu putere și cu sânguință. În aceasta ia parte rămășița și lucrul lui Iehu, deoarece sunt în Cristos și formează o parte a „servului” lui Iehova. Ziua răzbinării lui Iehova a sosit, și poruncește rămășiței credincioase, ca să vestească adevărul națiunilor lumii. „Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor, și săbia cu două tăișuri în mâna lor, ca să facă războare asupra neamurilor, și să pedepsească popoarele; să lege pe împărații lor cu lanțuri, și pe marii lor cu obezi de fier, ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă! Aceasta este o cinste pentru toți credincioșii lui. Lăudați pe Domnul!” — Psalm 149:6—9.

”Pentru a putea aprecia uneltele, de care se folosește Iehova întru ducerea la îndeplinire a hotăririlor sale, trebuie să ținem totdeauna înaintea ochilor noștri, că lucrul care este de cea mai mare importanță în aceasta, este justificarea numelui lui Iehova. Lucrul care i-a mai rămas de împlinit lui Iehu, din însărcinarea dumnezeiască, pe care i-a dat-o Iehova, arată, că cel care este mai mare decât Iehu, din care rămășița este o parte, are încă de făcut un lucru, care i-a fost încredințat din partea lui Iehova. Rămășița mai are ceva de făcut în legătură cu lucrul acesta

(Continuarea urmează)

Intrebări pentru studiul berean

Alin. 1. Explică legea lui Dumnezeu cu privire la războare. Arată aplicarea ei a) asupra lui Lucifer, b) asupra lui Ahab. Arată, că nimicirea lui Ahab a fost judecata lui Iehova. Avut-a cunoștință Ahab despre ungerea lui Iehu?

Alin. 2, 3. Ce a fost ilustrat în icoană prin anii preliminari ungerii sale și purtarea lui nemijlocită și activă după ungerea lui?

Alin. 4, 5. Descrie ungerea lui Iehu. În ce rudenie stă ilustrația Iehu cu martorii credincioși ai lui Iehova din timpul prezent? Ce arată tănuirea lucrului? Ce înseamnă împrejurarea, că un tânăr a fost ales, ca să îndeplinească actul ungerii?

Alin. 6, 7. Explică cuvântul „însărcinare”. Iehu, era angajat în armata lui Ahab; cum am putea să găim o bază luminătoare pentru faptul, că a fost încre-

dințat, ca să ducă la îndeplinire judecata lui Iehova? Descrie însărcinarea, pe care Iehova a dat-o lui Iehu.

Alin. 8. Ce au făcut camarazii militari ai lui Iehu, când au cunoscut, că Iehu a fost însărcinat? Arată împlinirea acestei icoane profetice. Descrie purtarea lui Iehu. Ce aplicare se poate da icoanei?

Alin. 9, 10. Ce antitip are purtarea grăbită (fulgerătoare) a lui Iehu? Ce pași pregătitori a făcut Iehu, pentru a împiedeca o apucătură care i-ar fi, adus piedici în lucrul său? Explică prezența lui Ioram în Izrael.

Alin. 11. Din ce a constat casa lui Ahab?

Alin. 12, 13. Intrucât s'a născut o împrejurare norocoasă prin faptul, că amândoi împărații ai lui Izrael erau în Izrael? Arată, că ei erau acolo, pentruca să

decata lui Iehova să fie executată asupra lor.

Alin. 14, 15. Descrie frica lui Ioram, și măsura sa de precauțiune. Ce dovedea frica aceasta? Ce a făcut Ioram la aceasta? Arată ce s'a întâmplat, când a venit la Iehu, și ce a urmat după aceea. Arată împlinirea acestei părți a profeției.

Alin. 16. Ce fel de fapte sunt dovedite prin orânduirea lui Iehu, că ce era de făcut cu cadavrul lui Ioram? În ce măsură a fost aceasta o împlinire a profeției? Ce a ilustrat aceasta?

Alin. 17, 18. Povestește ce s'a întâmplat după aceea. Ce dovadă avem cu privire la aceea, că aceasta a fost executarea judecării de răzbunare a lui Iehova? Ce însemnătate profetică zace în uciderea grăbită a amânduror regi?

Alin. 19-22. Descrie pasul următor, pe care l-a întreprins Iehu. Pentru ce a trebuit să dea dușmanului ocazie deplină, pentru a face pregătirile de apărare. În ce găsim împlinirea acesteia?

Alin. 23, 24. De ce caracter erau scrisorile, pe care Iehu le-a scris domnitorilor și căpeteniilor casei lui Ahab, și ce scop au servit? Ce lucrare au avut aceste scrisori asupra acelor, cu care aveau a face?

Unde găsim împlinirea acestui eveniment? Care a fost conținutul propriu și scopul scrisoarei a doua trimisă de Iehu? Ce a fost răspunsul la aceasta? Arată însemnătatea părții acesteia a ilustrației. Explică un alt lucru important în icoana aceasta.

Alin. 25, 26. Cum a comunicat Iehu poporului omorirea fiilor lui Ahab? Ce vrea să zică în această parte a icoanei?

Alin. 27. Cum și-a executat Iehu însărcinarea pe mai departe? Ce arată însemnătatea aceasta — în cărțile Cronica este arătat tot acest lucru — cu privire la natura lucrului Iehu și la ceiace a preumbrat Iehu?

Alin. 28. Explică curajul și hotărârea lui Iehu întru urmărirea scopului acestuia. Ce lecțiune este în aceasta pentru poporul credincios al lui Dumnezeu?

Alin. 29. Explică însemnătatea numelui lui „Ahab”.

Alin. 30. Ce parte are acum poporul credincios al lui Dumnezeu în lucrul lui Iehu?

Alin. 31. Numai cum poate rămășița să aprecieze uneltele, de care să folosește Domnul acum, și pe mai departe lucrul lui Iehu ce este a se executa, la care va avea parte?

W. T. din 15 Iulie 1932

Cele trei faze ale ispitei

CEL mare ispititor spre rău este Satan, Diavolul, care de origine era un heruvim desăvârșit, sfânt, în asemănarea lui Dumnezeu, numit Lucifer. După căderea lui însuș la nelegiuire, și la răscoală împotriva lui Dumnezeu, a căutat imediat să pricinuiască și altora căderea. În această năzuință a sa a avut reușită la Adam și Eva, părinții străbuni a neamului omeneșc. Cu ocazia aceasta, Dumnezeu a prevestit judecata nimicirii depline a lui Satan, și a roștil și judecata de moarte asupra păcătosului Adam. În armonie cu aceasta Adam a fost izgonit din grădina Edenului. Din însemnarea Domnului reesă, că numai grădina Edenului a fos terminată, și făcută desăvârșită, până când partea cealaltă a pământului nu a fost pregătită. Sentința exprimată zice: „Blestemat să fie pământul din pricina ta”, ceiace dă de înțeles, că pământul din pricina voastră încă o bună vreme nu va fi perfecționat. Și pentru ce din pricina omului?

Pentru că a fost gonit în ținuturile neterminate ale pământului, unde numai spini și pălămidă au crescut, și nutreământul de lipsă trebuia să și-l câștige cu muncă ostentivă. Munca întotdeauna a fost un scut pentru om. Omul neactiv nu este spre folos nici șiesi și nici altora. A fost deci o îngrijire binevoitoare, că Dumnezeu s'a îngrijit de ocupațiune pentru om.

Dumnezeu a trimis pe om afară din Eden în ținuturile mari neterminate ale pământului și timp de 930 de ani l-a folosit ca muncitor. În acest timp a avut destulă ocazie ca să se cugete asupra greșelii sale ireparabile. În decursul acestui timp a trecut printr'o agonie, până când în sfârșit a stins. Dumnezeu putea să pună capăt lui Adam

imediat, dar a făcut altcum, și din purlarea pe mai departe a lui Dumnezeu reesă, că moartea înceată a lui Adam va servi spre binele rasei omenești și spre gloria lui Dumnezeu.

În Eden se afla un arbore numit pomul vieții, care arbore a primit acest nume dela Dumnezeu, și este evident, că creaturile cărora Dumnezeu le permite, ca să se nutrească din acest pom, nu vor muri, ci se vor bucura de viață. Puterea minunată de viață nu era în fructul aceluia pom. Pomul și fructul său reprezentau viața, și legea lui Dumnezeu era și este și azi, că acela, care se va dovedi demn să mănânce din pomul vieții, nu va muri, ci va trăi în veci. Dacă Adam și-ar fi dovedit credincioșia în probă, fără indoială i s'ar fi dat ocazie la un timp potrivit, ca să mănânce din pomul vieții; Dumnezeu prin aceasta i-ar fi dat în știre, că s'a dovedit credincios și drept și astfel este demn să trăiască vecinic pe pământ.

Legea sau regula de conduită a lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Despre aceasta vorbește legea sa: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în paradisul lui Dumnezeu”. (Apocalips 2:7) Această regulă trebuie să însemne, că fiecare membru a familiei omenești care dorește să primească veșnică viață vecinică, va fi pus la probă și trebuie să biruiască în probă, ca să și poată dovedi credincioșia și supunerea; când oamenii vor birui în acest fel, atunci vor primi și drept la viața vecinică. Aceasta este o altă dovadă, că pomul vieții este simbolul vieții, de care se vor împărtăși toți cari se vor supune lui Dumnezeu, dar afară de cei supuși nimenei nu se va împărtăși de viața veșnică.

Organismul omenesc este din carne. Minte sau rațiunea creaturii este puterea de judecată, care poate să facă concluzii. Voința este aceeași capacitate a creaturii, prin care se poate hotărî ca să facă un lucru oarecare sau nu. Eva a fost ispășită din trei direcții, și anume din partea corpului, a minții și a voinței. Ea a văzut că pomul produce fructe frumoase, bune de mâncat și s'a cugelat în felul următor: „Acesta ar fi bun pentru corpul, adică organismul meu. Voi folosi puterea mea într-o îndestulire a poftei corpului meu”.

Eva a văzut că fructul este plăcut la privire. Fantazia ei a fost excitată de înfățișarea desfătătoare a fructului. Fructul a oferit o priveliște minunată, și Eva l-a dorit. Pentru aceasta a zis: „Eu vreau să posed acest fruct frumos”. A mai văzut, că pomul este încă plăcut pentru înmulțirea cunoștinței. Aceasta a nutrit mândria cugelării sale cu privire la importanța și valoarea ei proprie și a îndemnat-o să devină înțeleaptă încă înainte de timpul stabilit de Dumnezeu. A hotărît că va proceda conform voinței sale, chiar dacă face împotriva voinței lui Dumnezeu. A zis: „Eu vreau să mănânc din fruct, ca să fiu mai înțeleaptă decât toate celelalte creaturi, încă și mai mult, vreau să fiu atât de înțeleaptă ca Dumnezeu”.

Eva a fost pusă la probă și în toate aceste trei puncte a cedat și a căzut. Importanța ei proprie a luat așa mari proporții, încât a dat din fruct și bărbatului său, care asemenea a mâncat din el. El nu a dorit să se despartă de Eva. El a știut bine, că această faptă îl va înstreina dela Dumnezeu, dar a ținut mai mult să-și mulțumească pofta corpului său, decât să se supună lui Dumnezeu, și a mâncat. A văzut, că Eva e frumoasă și plăcută, a cedat. El a știut bine, că Dumnezeu voeste să nu mănânce din fruct. A știut și aceea, că chiar și față de voința lui Dumnezeu poate să se folosească de voința sa proprie, și astfel și el a luat-o înaintea lui Dumnezeu. Mai târziu Dumnezeu i-ar fi făgăduit fără îndoială să mănânce din fruct. Însă Adam, pentru mulțumirea dorinței sale egoiste, a cedat și în această privință. Omul a căzut în toate trei punctele ispășirii.

Din declarația de mai târziu a Scripturii reese, că aceste trei faze ale ispășirii, le-o permis Dumnezeu și de atunci încolo, și nu a împiedecat pe Satan, ca să probeze în această privință pe toți acei membri ai omenirii, cari au susținut vre-odată, că sunt în armonie cu Dumnezeu. În Cuvântul său stă scris: „Fiindcă tot ce este în lume, pofta trupului și pofta ochilor și mândria deșartă a vieții nu este dela Tatăl, ci este din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac”. (1. Ioan 2:16, 17). Aceasta este încă o dovadă pe lângă aceea, că fiecare membru din familia omenească care dorește viața vecinică trebuie să fie pus la probă, să-și dovedească credincioșia și supunerea față de Dumnezeu.

Adam și soția lui au fost goniti din locuința lor care era în paradis. Au ieșit din Eden ca și cei ce au pierdut grația, și acum stau sub osânda morții. Domnul a pus paznic la intrarea grădinei,

ca să împiedece întoarcerea lor. Ei au căleat legea lui Dumnezeu cu voință, iar acum a început pentru dânsii pedeapsa crăită de lege. În locuința lor din Eden au avut hrană desăvârșită. Iar în afară de grădina Edenului au crescut spinii, măcăciuni și pomi ce produceau fructe veninoase. Hrana lor trebuia s'o prepare din aceste plante și încă cu muncă isloviitoare. Cu timpul au devenit otrăviți de ele, au slăbit, și în urmă au murit. Ziua în care au părăsit Edenul a fost pentru dânsii o zi de mare întunecare, și acest val de întunecime i-au urmat pe cale. Au început suferințele lor îndelungate. După 930 de ani întunecoși, plini de păcate, Adam căzu în mormânt, și pământul se închise asupra dânsului.

O altă parte a sentinței zice: „Femeii i-a zis: Voi mări foarte mult suferința însărcinării tale, cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ținea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine”. (Moise 3:16). Suferințele de șase mii de ani ale femeii în facere este destulă dovadă, că această parte a sentinței s'a împlinit. Această pedeapsă a avut scopul său bun urmărit de Domnul și la timpul potrivit se vor cunoaște binecuvântările isvorite din ea. Legea lui Dumnezeu a mai dispus, ca femeia să fie supusă bărbatului. Și aceasta dintr-un scop bun. Multe familii numai pentru violarea acestei legi au trebuit să îndure atâtea suferințe și să divorțeze.

Experiențele prețioase de obicei se plătesc scump. Dumnezeu a dorit, ca creaturile Sale să învețe spre binele lor înșiși acele lecții, de cari s'a îngrijit pentru dânsii. La timpul hotărît de Dumnezeu fiecare trebuie să învețe, că Iehova Dumnezeu toate lucrurile le face în ordine. Vor învăța, că bărbatul este capul femeii, după cum Isus Cristos este capul celor aleși, iar Iehova este autoritatea cea mai supremă, și este capul Cristosului. Satan a voit să calee în fiecare familie această regulă de autoritate. Din bărbat adeseori a făcut un tiran brutal și răutăcios, și prin aceasta ușor a putut duce în rătăcire pe femei, ca să nu se supună bărbatului. Din aceasta apoi a rezultat neînțelegeră și suferință.

Când Dumnezeu a creat pe Adam și Eva, a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul”. Prin aceste cuvinte și-a exprimat voința, ca să aducă la existență o generațiune de oameni, și astfel pământul l'a creat Dumnezeu pentru om. Cum Adam și Eva au părăsit Edenul nu s'au folosit îndată de acest drept primit dela Dumnezeu. Copii lor s'au născut mai târziu. (Genesa 4:1, 2). „Ce copil se poate aștepta dela niște părinți nedesăvârșiți și cari au stat sub osânda morții? Trebuie să ne amintim, că Adam nu mai avea drept la viață, prin urmare nici urmașilor săi nu le-a putut da acest drept. Pe lângă pierderea dreptului de viață Adam trecea printr-un procedeu de agonie, în consecință în astfel de împrejurări nici nu a putut da viață la niște urmași desăvârșiți.”

Și Adam și Eva, ambii au fost păcătoși. În consecință și copiii lor nu puteau înconjura ca să nu se nască în păcate. Profetul lui Dumnezeu mai târziu a însemnat regula lui Dumnezeu aplicabilă

în orice împrejurare: „Iată în fărâdelegi m'am născut și în păcate m'a conceput mama mea”. (Psalm 51:7). Tot despre acest lucru a scris un alt martor inspirat al lui Dumnezeu: „Drept accia după cum printr'un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea străbătu la toți oamenii, pentru că toți păcătuira. (Romani 5:12). Aceste texte ne descopăr regula lui Dumnezeu, că pentru ce s'au născut toți copiii lui Adam în nedesăvârșire și fără drept de viață, și pentru ce se îmbolnăvesc și mor toți cu timpul.

Toată mizeria a fost cauzată de păcat. Și de care păcat? Călcarea legii lui Dumnezeu. (1 Ioan 3:4). În consecință orice călcare de lege este păcat. Călcarea de lege înseamnă necredincioșie față de Dumnezeu. Lucifer a cunoscut legea lui Dumnezeu, și a călcat-o. Adam a cunoscut legea lui Dumnezeu și a nesocotit-o. Pedepsa păcatului este moartea. (Romani 6:23). Abatere dela această regulă nu există, pentru că Dumnezeu nu se schimbă. — Matei 3:6.

W. T. din 15 Iulie 1932

Pentru ce sunt nedrepte guvernările

GREȘELI covârșese acuma între toate guvernările de pe pământ, inclusiv guvernarea Statelor-Unite, despre care se spune, că este cea mai apropiată de ideal între toate guvernările de pe pământ. Înaintea fiecărui om cugetător trebuie să stea clar, că răul acesta nu poate veni dela Iehova, marele Dumnezeu. Sunt amintite aici, pentru a dovedi, că națiunea sau guvernul Statelor-Unite nu este creștină, și că Iehova nicidecum nu este Dumnezeul ei.

Guvernarea Statelor-Unite zace în mânele oamenilor imperfecti, cari stau sub influența și stăpânirea regentului nevăzut, Satan, Diavolul. Aceasta este drept cu desăvârșire, fie că o știu, fie că nu. „Nimenia nu poate servi pe doi domni”. (Matei 6:24). Acești bărbați nu pot să servească în acelaș timp pe Dumnezeu și pe o guvernare nelegiuită, care asupraște poporul și lucrează nedrept. Este scris irevocabil: „Nu știți, că dacă vă dați robii cuiva; ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire”. (Romani 6:16). Dumnezeu nu este răspunzător pentru nici o guvernare nedreaptă. Însă dacă Satan este stăpânitorul nevăzut al guvernului Statelor-Unite, despre care se spune, că ar fi cea mai apropiată de o guvernare ideală, atunci ce să mai poate spune despre celelalte guvernări?

Însă, dacă Dumnezeu este atotputernic, atunci n'ar fi putul împiedeca pe Satan, ca să-și exercite stăpânirea nelegiuită peste guvernările de pe pământ, și chiar aceasta este ceia ce a și început a pune la cale. Scopul acestei explicări este aceea, ca să punem în vedere poporului faptele, pentru ca să poată vedea spre binele său, ce se întâmplă azi, și că ce va fi rezultatul final al lucrurilor. Se atrage atențiunea asupra rețelilor care domnesc în lume, pentru a convinge poporul, că Iehova nu este Dumnezeul națiunilor de pe pământ. Accentuăm cu tărie, că fărâdelegea și nedrept guvernărilor de pe pământ, nicidecum nu cu scopul și ținta aceea se amintește, ca să provoace o răscoală împotriva acestor guvernări, ci pentru a aduce poporului la cunoștință, că domnitorul nevăzut a acestor națiuni și guvernanți, a fost și este și azi Satan, Diavolul.

Pe mai departe are de scop să arate poporul ii, că numai atunci poate să-i vină ajutor, dacă se întoarce către Dumnezeu, cunoaște legile sale și le urmează.

Fără îndoială sunt în aceste diferite guvernări de pe pământ o mulțime de oameni, cari doresc în mod cinstit, ca să vadă starea poporului îmbunătățită. Sub părerea greșită, că omul prin năzuințele proprii ar putea să-și asigure îmbunătățirea, înzădar se luptă. Ei sunt cu totul lipsiți de cunoștința, că domnitorul sau Dumnezeul nevăzut al lumii este Satan, Diavolul.

Faptul, că a influențat cugetele oamenilor, și i-a întors dela adevăr și dreptate, nu se ia în seamă de conducătorii lumii. Milioane de oameni de pe pământ nici nu știu, că există un Diavol, și sunt în necunoștință despre hotărîrea lui Dumnezeu, de a întemeia o guvernare dreaptă pe pământ. Această necunoștință în mare parte este vina preoțimii, care a neglijat să învețe adevărul, că Satan este domnitorul nevăzut al lumii.

Mulți dintre acești preoți sunt în necunoștință cu voia; fie însă cu voia sau fără voie în necunoștință, rămâne totuș faptul, că ceia ce spune cuvântul lui Dumnezeu despre dușmanul comun a omenirii, nu l-au învățat. Dimpotrivă, preoții au învățat poporului, că națiunile fruntașe de pe pământ ar fi națiuni creștine, și pentru această potrivire se pot numi reprezentantele lui Dumnezeu. Aceasta ar fi putut-o ști mai bine.

Dumnezeul drept, înțelept, iubitor și atotputernic, dorește ca oamenii să aibă o guvernare dreaptă, înțeleaptă și plină de binecuvântări. Dar faptul, că guvernările de pe pământ sunt chiar contrarul acestora, anume sunt aspre și asupraștoare, și că poporul suferă sub ele, arată, că sunt supuse unei influențe rele.

Un profet al lui Dumnezeu a scris: „Ferice de poporul, al cărui Dumnezeu este Iehova!” (Psalm 33:12). Este fapt cunoscut, că națiunile și popoarele de pe pământ din prezent nu sunt binecuvântate, și noi știm, că națiunile nu recunosc pe Iehova, ca pe marele lor Dumnezeu. De fapt numai puținii știu — dacă cumva știe careva — dintre demnitarii înalți a guvernărilor de pe pământ, că la cine se referă numele Iehova.

Astăzi, după o luptă obositoare de mai multe

secole ale oamenilor, pentru a constitui o guvernare mulțumitoare, recunoaște poporul, că guvernările de pe pământ nu numai că sunt nemulțumitoare, dar sunt și nedrepte. Poporul trebuie acum să cunoască adevărul despre influența, care a făcut atât de aspre, asupritoare și nedrepte guvernările de pe pământ. Timpul Domnului a sosit, pentru ca oamenii să știe aceasta.

Unii oameni în poziții înalte, dacă vor auzi explicațiile acestea, își vor da silința, ca să suprimă ceea ce se spune aici, pentruca poporul să nu ajungă cumva la cunoștința adevărului. Numai aceasta în sine va fi dovadă despre influența rea pornită de la Satan. Domnul însă va avea grijă, ca poporul să primească acum ocazie, ca să ajungă la cunoștința adevărului, și binecuvântat este acela, care își face de datoria, ca să ajute poporul, ca să cunoască adevărul. —

Adversarii adevărului, dimpotrivă să ia la cunoștință, că Dumnezeu nu va îngădui, ca poporul și pe mai departe să fie lăsat în neștiință!

Dacă însă Iehova este Cel Prea Înalt, și-ar putea oare exercita puterea supremă, ca să împiedice pe Satan și ca să întemeieze o guvernare dreaptă spre binecuvântarea poporului?

Desigur! Chiar aceasta este ceea ce va face. Însă mai întâi oamenii trebuie să fie în stare ca să cunoască, că omul nu are nici capacitatea și nici puterea, ca să constituie pe pământ o guvernare dreaptă. Ei trebuie să recunoască, că este de lipsă o putere supranaturală, ca să acționeze și să ajute oamenii. Timpul stabilit al lui Dumnezeu a sosit, când puterea aceasta se va pune în acțiune și va aduce dreptate.

Melchisedec era preotul Dumnezeului Celui Prea Înalt. (Geneza 14:18) Expresiunea „Cel Prea Înalt” înseamnă, că Dumnezeu este mai înalt decât toate. Către Avraam a vorbit Dumnezeu: „Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic. Umblă înaintea mea și îți fără prihană”. El nu a silit pe Avraam, ca să i se supună, ci Avraam a primit învățatură despre supremația lui Dumnezeu, și apoi a fost invitat, ca să umble în dreptate înaintea lui, ca să-i fie plăcut. Aceasta înlărește regula, că după hotărîrea lui Dumnezeu, că la timpul hotărîrii oamenilor trebuie să primească o învățatură deplină despre rău și dreptate, pentruca omul să aleagă calea dreaptă și ca să primească aprobarea și harul lui Dumnezeu.

Despre marele Iehova a scris profetul său următoarele: „Iată neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; El

ridică ostroavele ca un bob de nisip. Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea lui, nu sunt decât nimienicie și deșărtăciune. El șade deasupra cereului pământului, și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea lui. El întinde cerurile ca o maramă subțire, și le lăsează ca un cort, ca să locuiască în el. El prefăce într-o nimica pe voievozi, și face o nimica din judecătorii pământului. Cu cine mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el? zice Cel Sfânt. Nu știi? N'ai auzit? Dumnezeu cel vecinic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește nici nu ostenește, priceperea lui nu poate fi pătrunsă”. — Isaia 40:15, 17, 22, 23, 25, 28.

Sfânta Scriptură dovedește peste toate îndoielile supremația lui Iehova. Faptul, că el este Atotputernic, nu înseamnă nicidecum, că ar fi răspunzător pentru răul din lume. Întrebarea, că pentru ce domnește răul, este de mare însemnătate pentru fiecare bărbat cuminte și pentru fiecare femeie cugetătoare, și acum se poate da un răspuns clar la această întrebare.

Am putea deci să punem întrebarea: Dumnezeu, Cel Atotputernic, întemeia-va vreodată o guvernare dreaptă și legală pentru popor, și împiedica-va pe Satan, cel rău, după aceea, ca nu cumva să turbure armonia unei astfel de guvernări drepte?

Desigur! Se găsește o sumedenie de dovezi, că Iehova va face aceasta. Dovezile vor lăsa să cunoască fiecare cercetător al adevărului, că anul 1914 înseamnă punctul de schimb în afacerile oamenilor spre bine. Interesele tuturor popoarelor de pe pământ sunt comune, deoarece Dumnezeu pe toate neamurile le-a făcut dintr'un sânge, ca să locuiască pe pământ. (Fapte 17:26) Deci toate popoarele de pe pământ de ar înceta cu orice neînțelegere și ciocnire, și să pună la o parte toate prejudiciile și un singur scop să aibă înaintea ochilor, de a găsi și cunoaște adevărul, și cu sârguință să cerceteze faptele dinaintea ochilor, înțelesul cărora acum s'au clarificat la lumina cuvântului lui Dumnezeu.

Aceste dovezi arată, că Iehova Dumnezeu este Cel Prea Înalt, și că el este drept, înțelept, iubitor și atotputernic. Din aceasta rezultă, de necesitate naturală, concluzia finală, că nici o guvernare dreaptă nu se poate întemeia pentru popor, numai atunci dacă va fi întemeiat în felul orânduit de Dumnezeu.

W. T. din 15 Iulie 1932

Lucifer și pomul vieții

LUCIFER a fost heruvimul sfânt, pe care Iehova Dumnezeu l-a pus în grădina Edenului ca îngrijitor și conducător nevăzut al omului desăvârșit Adam. Lucifer a devenit lacom de domnie, și a început să se cugete, cum ar putea să se înalte pe sine și să devină Dumnezeu și să se

poată face asemenea lui Iehova Dumnezeu, Cel Prea Înalt. După ce și-a plănuit crima cu iscusință, a tradus-o în fapt, și s'a folosit de amăgire, înșelăciune și minciună. Când Logos, unicul Fiu născut al lui Dumnezeu era pe pământ, a declarat despre Lucifer: „El este un mincinos și tatăl min-

ciunei”. (Ioan 8:14) Prin aceasta a arătat, că Lucifer a rostit cca dintâi minciună, care a fost rostită vreodată. Minciuna aceasta este: „Nu este moarte”; odraslele Celui rău de atunci neînecat au tot repetat această minciună.

Lucifer s'a folosit de șarpe, pentru executarea planului său, deoarece șarpele a fost mai viclean decât toate celelalte fiare de pe câmp, pe care Domnul Dumnezeu le-a făcut. Astfel Lucifer a vorbit prin șarpe și a zis către Eva, femeia desăvârșită: „Oare Dumnezeu a zis cu adevărat: Să nu mâncați din toți pomii din grădină? Femeia a răspuns șarpelui: Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar cât despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: Să nu mâncați din el și să nici nu vă atingeți de el, ca să nu muriți. Atunci șarpele a zis femeii: Hotărît că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul. Femeia a văzut, că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit, ca să se deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, și a mâncat; a dat din el și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el din rodul acela”. — Geneza 3:1—6.

Dumnezeu și-a dat cuvântul, ca pomul acesta a produs un rod, care ar fi mărit cunoștința aceluia, care vor mânca de pe el. După ce Adam și Eva au mâncat din acest fruct oprit, ca urmare în armonie cu legea dată de Dumnezeu, cunoștința lor s'a înmulțit. Acuma erau în clar cu faptul, că s'au purtat pe nedrept, deoarece s'au ascuns dinaintea privirilor Domnului între pomii grădinei. El i-a făcut să vină înaintea lui. Ei și-au recunoscut vinovăția, prin faptul că au recunoscut, că au făcut nedrept, și la aceasta Dumnezeu a rostit următoarea sentință asupra lor:

„Femeii i-a zis: Voi mări foarte mult suferința însărcinării tale, cu durere vei naște copii, și dârînțele tale se vor ținea după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine. Omului i-a zis: Fiindecă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: Să nu mănânci deloc din el, blăstămat să fie acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale: spini și pâlămidă să-ți dea, și să mănânci din iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până le vei întoarce în pământul din care ai fost luat: căci țarină ești și în țarină te vei întoarce”. — Geneza 3:16—19.

Sfânta Scriptură vorbește despre trei soiuri de pomi roditori în grădina Edenului mai întâi sunt amintiți „tot felul de pomi, plăcuți la privire și buni la mâncare”, după aceea „pomul vieții în mijlocul grădinii”, și în sfârșit „pomul cunoștinței binelui și a răului”. (Geneza 2:9) Dumnezeu i-a spus lui Adam, că poate să mănânce din toți pomii, care sunt buni pentru el. Însemnarea spune despre aceasta: „Domnul, Dumnezeu a luat pe

om, și l-a așezat în grădina Edenului, ca s'o lucreze, și s'o păzească. Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere din toți pomii din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”. — Geneza 2:15—17.

Nu găsim nici un semn, că Adam ar fi știut ceva despre pomul vieții, care era în mijlocul grădinii Edenului. Dimpotrivă el trebuia să fie în necunoștință față de acest pom, deoarece nu i s'a dat o poruncă deosebită cu privire la acest pom. Față de aceasta Lucifer care ca un slujbas încredințat cu îngrijirea, era îmbrăcat cu puterea morții și cu slujba înaltă de conducător al omului, natural, că a avut toată cunoștința despre pomul vieții. Faptul, că Dumnezeu a dat lui Adam porunci cu privire la alți pomi din grădina Edenului, și nu i-a spus nimica despre pomul vieții, dovedește, că omul nu a știut nimica despre pomul acesta. Mâncarea din pomul cunoștinței binelui și a răului, fără îndoială că ar fi deschis drumul, că Adam îndată ar fi cunoscut ceva despre pomul vieții. Acum vine însă dovada convingătoare, că Adam nu a avut ocazie, ca să mănânce de pe pomul vieții, și că trebuia să fie în necunoștință despre el, până nemijlocit înainte de îgonirea lui din grădina Edenului.

Dumnezeu a lăsat să vină înaintea lui cei vinovați, și după o ascultare amănunțită asupra ceea ce s'a întâmplat, a vestit judecata împotriva femeii și a bărbatului și împotriva șarpelui, care a fost folosit din partea lui Satan pentru amăgirea Evei. Judecata definitivă descrisă în profeția lui Ezechiel împotriva lui Lucifer sau Satan, ne face cunoscut că la timpul hotărît va fi nimic și nu va mai fi pe veci. (Ezechiel 28:11—19) Nemijlocit după vestirea judecării de pedeapsă asupra omului, Dumnezeu s'a adresat către unul, care era prezent, și se pare cu totul sigur, că a vorbit lui Logos. Fiului său dovedit credincios. Călim: „Domnul, Dumnezeu a zis: Iată omul a ajuns ca unul din noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedecăm dar acum, ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el, și să trăiască în veci.” (Geneza 3:22) Să luăm seama la cuvintele rostite aici de Dumnezeu: „Iată omul a ajuns ca unul din noi, cunoscând binele și răul”.

Deoarece Dumnezeu a știut, că starea faptică era hotărîtoare, astfel în aparență a procedat fără ezitare, înainte ce omul ar fi avut ocazie, ca să meargă la pomul vieții și să mănânce din el, și înainte ce Lucifer asemenea ar fi avut timp, ca omului să-i arate locul unde stă pomul vieții. Cuvintele îndreptate spre Logos în aparență au fost întrerupte în mijlocul vorbirii: „Ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții să mănânce din el, și să trăiască în veci”. Însemnarea este a se lua serios. Dumnezeu nu a mai vorbit mai mult, ci a procedat imediat, și purtarea lui este arătată în versul următor. „De aceea Domnul, Dumnezeu i-a izgonit din grădina Edenului, ca

să lucreze pământul, din care fusese luat. Astfel a izgonit el pe Adam: și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi cari să învârtescă o sabie invăpăiată, ca să păzească drumul, care duce la pomul vieții". — Genesa 3:23, 24.

Fără îndoială era scopul lui Dumnezeu, ca la o vreme de mai târziu să permită omului, ca să mănânce de pe pomul vieții, și să trăiască în veci. Dacă în probă s'ar fi dovedit credincios și devotat lui Dumnezeu, atunci aceasta i-ar fi fost răsplata. Lucifer însă a pricinuit căderea omului în probă și astfel a căzut dela aceia, ca să-și câștige viața: el a pricinuit, că omul a adus asupra sa și asupra tuturor urmașilor săi jalea și mizeria mare, de care oamenii au fost pedepsiți în toate veacurile lungi.

Lucifer a făcut deschis necredințioșia și trădarea sa, și fără îndoială și-a fi plănuit, ca atât de repede cât numai se poate, să ducă pe om la pomul vieții, și acolo să lase să mănânce din pomul acesta. Din cuvântul lui Dumnezeu a știut, că fructul acestui pom era un fruct de viață, și că omul, dacă va mânca din el, va trăi și nu va muri. Lucifer așa s'a cugetat, că ar putea să dovedească lui Adam și Evei, că Dumnezeu îi înșală și cu voia îi lasă în neștiință, și le ascunde ocazia ca să primească viața; dimpotrivă, el, Lucifer, le spune adevărul și le aduce o mare binecuvântare, și astfel pe drept trebuie să fie cinstiți din partea lor și din partea tuturor urmașilor lor.

Dacă Adam îndată ar fi putut mânca din rodul pomului vieții, atunci nu putea să fie dus la moarte nici chiar de Iehova, deoarece Dumnezeu nu se poate contrazice. Dumnezeu și-a dat cuvântul, că pomul acesta era un pom al vieții: dacă ar fi îngăduit omului ca să mănânce din el, și după aceia i-ar fi omorât, atunci și-ar fi călcat cuvântul, și aceasta este imposibil pentru Dumnezeu. (Psalm 138:2; Isaia 46:11; 55:11). Pentru cuvântul său să rămână în picioare, și judecata lui împotriva lui Adam s'o execute, imediat l-a izgonit din grădina Edenului. El a pus de pază pe un paznic puternic cu o sabie invăpăiată, pentruca să țină la depărtare pe om dela Eden și dela pomul vieții.

Pentru ce nu l-a omorât Dumnezeu atunci pe Lucifer? Alte texte Scripturale arată, că era și este scopul lui Dumnezeu, ca toate creaturile sale cuminte să ia seama și să învețe marele adevăr, că El este Iehova, izvorul adevărului și a vieții, și că Lucifer și păcatul său trebuie să servească ca un mijloc, cu care să se probeze alte creaturi, pentru a-și dovedi neprihănirea față de Dumnezeu. La timpul stabilit de Dumnezeu, fiecare creatură a lui Dumnezeu prevăzută cu rațiune, va avea ocazie sub niște stări favorabile și drepte, ori să urmeze calea lui Lucifer, și să secere rezultatul acestei căi, ori să asculte de poruncile drepte ale lui Dumnezeu, și să primească răsplata, ca să aibă parte la pomul vieții, și să trăiască în veci.

Pentru ce nu a omorât Dumnezeu pe om imediat pe loc? Mai multe texte Scripturale arată, că

omul nu și-a folosit până atunci capacitatea de a zămisli copii. Până atunci nu s'a născut încă copii. Scriptura arată pe mai departe, că scopul lui Dumnezeu este acela, ca să justifice numele său drept și să dovedească în fața întregii creațiuni, că el poate să pună pe pământ oameni, cari își păstrează neprihănirea înaintea lui chiar și atunci, dacă sunt înconjurați de mare nedreptate și de persecuțiuni, și trebuie să sufere din pricina dreptății. Pentru aceasta Iehova Dumnezeu a îngăduit lui Adam, ca să trăiască 930 de ani pe pământ, în care timp a zămisli și a născut pe copiii lui. Până în prezent Dumnezeu a dat un timp destul de lung, pentru ca pământul să-l împopuleze îndeajuns prin Adam și urmașii acestuia. Toți au suferit de urmările rele a păcatului, care duce la moarte; însă la timpul hotărât vor fi readuși la viață, și vor fi aduși la cunoștința adevărului, pentru ca să poată recunoaște, că Iehova este Dumnezeul Cel Prea Înalt, și pentru ca să știe și motivul pentru ce a trebuit să sufere. După aceia vor avea ocazie, ori să stăruiască în păcat, și să fie nimiciți pe vecie, ori să asculte de poruncile drepte ale lui Dumnezeu și să trăiască în veci. Cu alte cuvinte, scopul lui Dumnezeu este acela, ca întreg neamului omenesc să învețe adevărul cel mai înalt, că numai Iehova singur este Dumnezeu și singurul izvor al vieții, ca numele său în felul acesta să fie justificat.

Adam a fost judecat la moarte. Judecata aceasta a fost executată prin aceia, că a trebuit să mănânce din fructele din partea aceia a pământului, care nu era terminată, ce a cauzat moartea lui treptată. În intervalul perioadei de 930 ani s'au născut copiii lui. Aceștia nu au fost judecați în mod deosebit la moarte, însă toți s'au născut ca păcătoși. Adam cel imperfect asupra căruia s'a executat judecata de moarte, nu a putut să conceapă copii desăvârșiți. Pentru aceasta spune psalmistul: „Iată, că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m'a zămisli mama mea”. (Psalm 51:5). Tot acelaș conținut are explicația apostolului Pavel în epistola sa către Romani, capitolul 5 versul 12: „De aceia după cum printr'un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că toții au păcătuit”. Astfel se arată rezultatele îngrozitoare și intense a acestei răscoale. Ea a adus toate suferințele și toate mizeriile, bolile, moartea, războaie, foamete și lipsă, sub care a gemut omenirea timp de 6000 de ani. Chiar cel dintâi fiu al lui Adam a fost un ucigaș, și Lucifer, Diavolul l-a îndemnat să săvârșească crima; pentru aceasta a fost părtaș Lucifer la crimă. Lucifer este vinovat de toate omorurile, care s'au săvârșit cândva pe acest pământ. Când Iehova Dumnezeu a judecat pe Lucifer în grădina Edenului, a declarat, că sfârșitul lui Lucifer va fi nimicirea desăvârșită.

W. T. din 15 Iulie 1932

Scrisori depe câmpul de luptă

Misionarea în Paris

Iubiți frați!

Domnul ne-a binecuvântat cu bogăție și în ultima săptămână de serviciu. Dorește să vă comunice unele lucruri îmbucurătoare.

Un bărbat în etatea de aproximativ 45 ani, care este schiop de la etatea de 2 ani, s'a bucurat foarte mult asupra celor auzite, că și el va fi odată sănătos și va putea umbla. Mi-a spus că nu a pierdut credința în Dumnezeu și ar dori să cumpere toate cărțile acestea, cu toate că familia lui este săracă. Astfel a cumpărat 3 cărți și broșuri dându-mi în total 20 franci, și era fericit și ne-a felicitat și pe noi.

Cum am lucrat pe la palatul regal, am pus mărturie Administratorului palatului. El mi-a cumpărat două cărți și îndată veni un domn care s'a uitat la cărțile noastre și a cumpărat trei. Atunci am întreat, dacă ar fi cu puțință să pun mărturie celor angajați ai palatului. M'a invitat ca să vorbesc cu șeful Biroului, ceiace am și făcut. Înainte de a intra la el, am rugat pe Iehova să mă ajute și să-mi dea putere. Dându-i apoi mărturie, m'a întreat, dacă pot să las cărțile în dar Palatului, și mi-a amintit că m'a așteptat deja, deoarece el a vorbit deja cu șeful serviciului despre cărți. Nu mult m'am cugetat și i-am răspuns: Da; și l-am rugat să-mi permită, ca să pot vizita biroul, ceiace am și primit. Mulți dintre angajați nu au dovedit nici un interes și spre marea mea mirare cele mai multe erau femei. În total însă totuși am vândut 12 cărți și 15 broșuri. Apoi am trecut vis-à-vis, în Ministerul Finanțelor. Un șef mi-a dat permisul, ca să fac vizita în secțiunea lui și acolo în „Cetatea” aceasta am putut să las 10 cărți și diferite broșuri.

Mai departe: Când am putut să dau unei damie o carte, mi-a spus, că ascultă niște conferințe foarte interesante pe la Radio „Vitus” și a fost de părere, că acuma după ce ne cunoaște are mai mare interes. Tot așa fiul preotului M... din Paris și soția lui, care este o catolică dovedesc mare interes, și totdeauna trebuie să le duc din cărțile noi. Acuma mai la urmă a trebuit să le dau texte Scripturale care se referă la idoli. Din Ierania 10 le-am arătat locuri, cari i-a interesat mult, apoi a zis Domnul M...: „Așadar toți acești apostoli, pe cari îi avem în casă sunt idoli”. Au o locuință minunată! Un inger sculptat ține lumânătorii în salon și în prânziilor. Doamna mi-a spus că a scris domnului preot, că pentru ce se face atâta deosebire între bogat și sărac și pentru ce cu ocazia cununiei unui bogat toate se oferă de biserică, până când săracii trebuie să serbeze cununie într'un colț. Unii ca aceștia într'adevăr trebuie să cunoască adevărul!

Astfel avem multă bucurie și binecuvântare, și vă dorim și vouă asemenea iubiti frați.

A voastră soră E. H.

O aventură în Africa !

Oran, la 31 Iulie 1932

Iubiti frați în Sion,

Aș dori să vă lămuresc un incident ce mi s'a întâmplat în Tiaret în săptămâna de mărturie, arătându-vă cum a decurs.

Pentru săptămâna aceasta am luat în plan de lucru ținutul Tiaret și împrejurimea. Teritoriul are 10—20.000 locuitori europeni, și are un diametru de cca 200 km. Fratele I. și eu am luat o cameră în hotel în Tiaret și ne-am insinuat la poliție. Ziua întâie a trecut și fiindcă noaptea atât de frumos au strălucit stelele, și ca să nu mai închiriem o cameră am făcut ca Iacob când a visat despre scara din cer, am dormit sub cerul liber. Somnul a fost dulce și dimineața următoare la 5 și jumătate am vândut deja iarăș 2 cărți și 9 broșuri. A doua zi a trecut tot așa și a treia încă. Când însă în a patra zi am ajuns într'un sat, m'a căutat poliția. Totuș când hărțile mi le-au găsit în regulă nu au avut nimic de obiectat împotriva faptului, că am dormit în liber, și au voit să facă întrebare la Tiaret, dacă este adevărat că am închiriat acolo o cameră. Însă în acest timp un funcționar a găsit, că am la mine o hartă, și ce crimă, au găsit notat pe ea numărul locuitorilor singuraticelor localități. „Ana, D-ța faci spionaj pentru Germania”, au făcut observația. Intreaga jandarmerie a fost alarmată și m'au băgat la Tiaret în închisoare! Și fratele J. a fost deținut de jandarmi și dus sub escortă la domiciliu de unde au luat toate pachetele noastre și cărțile le-au pus pe o căruță trasă de măgari și le-au dus la poliție. (Dar, probabil, că au înțeles bine Revistele și cărțile!). Fratele J. a fost imediat pus în libertate după aceea, pe mine însă m'au ținut două zile. Totuș Domnul aude rugăciunile copiilor săi! Însă așa ne-a dat lecția, ca să evităm orice ce ar da Diavolului ocazia, ca să ne învinuiască. Cu toate că am fost împiedecat două zile la lucru, totuș am putut pune 450 de mărturii și să vând 67 cărți și 753 broșuri — și desigur, că Diavolul s'a mâniat asupra acestui rezultat. Poliția însă nu mi-a ținut ură, m'a slobozit cu cuvinte prietenoase.

X P. G. și P. J.